

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1998-1999

29 oktober 1998

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ONDERWIJS, VORMING EN WETENSCHAPSBELEID

Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de opvolging van het Vlor-advies van 7 juli 1998 over inclusief onderwijs

Vraag om uitleg van mevrouw Ria Van Den Heuvel tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de evaluatie van het besluit van de Vlaamse regering betreffende het onderwijs aan huis

Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de uitbouw van de transnationale universiteit

Vraag om uitleg van de heer Marino Keulen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over het voorbehoud bij de idee van een transnationale Limburgse universiteit in het tweede rapport

Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

Donderdag 29 oktober 1998

VOORZITTER : De heer Gilbert Vanleenhove

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.18 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de opvolging van het VLOR-advies van 7 juli 1998 over inclusief onderwijs

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Sannen tot de heer Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de opvolging van het VLOR-advies van 7 juli 1998 over inclusief onderwijs.

De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, eerst en vooral wil ik duidelijk maken dat ik aangenaam verrast ben door het boeiend advies van de VLOR. Dit advies onderstreept het belang van de VLOR. Ik ben blij dat een dergelijk groot orgaan verder kan gaan dan enkel en alleen adviesverlening bij officiële stukken. De VLOR kan ook uit zichzelf initiatieven nemen om verder na te denken over de ontwikkeling van het onderwijs in Vlaanderen en over de kwaliteit ervan.

De nota over inclusief onderwijs is heel boeiend. Het is de moeite waard om het te lezen. Er kan heel wat inspiratie uit worden geput voor de invulling van het toekomstig onderwijsbeleid in Vlaanderen, zowel voor het basisonderwijs als voor het secundair onderwijs.

Het is niet mijn bedoeling om bij deze vraag om uitleg in te gaan op de hele tekst. Ik stel wel vast dat het advies niet los staat van een internationale tendens. Het sluit aan bij teksten van bijvoorbeeld

de VN en de Unesco over het belang en de noodzaak van meer inclusief onderwijs.

Het sluit ook aan bij een aantal initiatieven die in Vlaanderen al bestaan in verband met het geïntegreerd onderwijs. Het gaat om vrij minimalistische, maar toch belangrijke initiatieven. De minimalistische aanpak blijkt uit het feit dat men er een terugkeer van het buitengewoon naar het gewoon onderwijs poogt te realiseren. Het inclusief onderwijs daarentegen gaat ervan uit dat men moet proberen om binnen het gewoon onderwijs het onderwijs zodanig aan te bieden, dat jongeren niet naar het buitengewoon onderwijs moeten worden doorverwezen. Dit kan door een individueel gediversifieerde aanpak op bepaalde domeinen.

Ik wil hier ook geen uitspraken doen over het debat tussen de fundi's en de realo's. De fundi's stellen duidelijk dat het inclusief onderwijs het totale antwoord is op alle leermoeilijkheden en -stoornissen. Ze voorspellen dat het buitengewoon onderwijs op termijn zal verdwijnen. Ik leun eerder bij de pragmatische benadering aan. Het belang van het buitengewoon onderwijs is essentieel, en ik stel het zeker niet in vraag. De rol van het buitengewoon onderwijs kan wel beter worden afgelijnd. Voor bepaalde leerproblemen en -moeilijkheden is het misschien overbodig, omdat men via het inclusief onderwijs heel wat problemen zou kunnen opvangen.

Het is de bedoeling om zoveel mogelijk kinderen alle ontwikkelingskansen te geven binnen het gewoon onderwijs. Het buitengewoon onderwijs kan wel een belangrijke rol spelen bij de uitbouw van het inclusief onderwijs. Het beschikt immers over een grote knowhow en ervaring, die in het inclusief onderwijs nog moeten worden geïmplementeerd. Mijnheer de voorzitter, het zou interessant zijn – al geef ik toe dat het parlementaire jaar altijd maar korter wordt – om hierover een debat te voeren in de commissie voor Onderwijs.

Sannen

Mijn vraag is vooral ingegeven door het tweede deel van dit advies. Daarin wordt gesteld dat de overheid een rol moet spelen in dit ontwikkelingsproces en in de keuze van de VLOR voor de uitbouw van het inclusief onderwijs in Vlaanderen. Men denkt bijvoorbeeld aan het opstarten van een sensibiliseringscampagne. Men zou ook op bepaalde plaatsen het lopende GON-project kunnen enten op het concept inclusief onderwijs om bepaalde ervaringen op te doen. In ieder geval moeten de nieuwe onderwijsmaatregelen het inclusief onderwijs ondersteunen. Ze mogen deze ontwikkeling zeker niet hinderen.

Als we dit belangrijke advies van de VLOR niet tot dode letter willen laten herleiden, dan moet het kabinet of het departement Onderwijs er zeker iets mee doen. Zo zou men een stuurgroep of denktank kunnen oprichten om dit te concretiseren of aan te vullen. Deze stuurgroep zou na een kritische reflectie nieuwe voorstellen kunnen formuleren voor onderwijs en decreetgeving. Dit moet worden gestimuleerd en niet ontmoedigd.

Heeft de minister kennis genomen van de VLOR-nota over inclusief onderwijs, meer specifiek van de aanbevelingen die erin werden geformuleerd voor het beleid ? Welke houding neemt de minister aan ten opzichte van deze nota ? Heeft de minister reeds initiatieven genomen om opvolging te geven aan deze nota over inclusief onderwijs ? Dit laatste is het belangrijkste, want anders dreigt deze nota in de lade terecht te komen.

De voorzitter : De heer Van Nieuwkerke heeft het woord.

De heer André Van Nieuwkerke : Ik sluit mij aan bij de vraag van de heer Sannen. Het gaat inderdaad om een oprechte en wetenschappelijk onderbouwde nota. Deze commissie moet zich hierover echter beraden ; ik vraag dan ook om hierover zo vlug mogelijk een debat te voeren.

Ik ben niet gelukkig met bepaalde berichten in de media die valse verwachtingen scheppen bij een aantal ouders en leerlingen. Deze materie is niet eenvoudig. In september stelde men in de spektakelshow Jan Publiek de vraag : 'Wenst u uw gehandicapt kind te laten starten in het hoger onderwijs ?'. Als men deze vraag op deze manier stelt, dan is het antwoord volmondig ja. Maar wat als men kijkt naar de realiteit van het onderwijs ? Stel : een meervoudig gehandicapt kind komt op driejarige leeftijd in het gewoon onderwijs. De

ouders van dit kind hebben al een heel verwerkingsproces achter de rug. Ik ben er niet gelukkig mee dat men hen dan allerlei zaken voorspiegelt die niet overeenstemmen met de realiteit.

Ik heb een drietal korte opmerkingen die men later nog kan uitdiepen. Ik ben akkoord met het principe van het inclusief onderwijs. Het gewoon onderwijs moet additionele hulp bieden aan bijvoorbeeld normaal begaafde leerlingen met leerstoornissen.

Daarvoor moeten we rekening houden met drie punten. Het eerste punt is het welbevinden van de leerlingen. Waar voelen ze zich het best en waar komt men het verst met de pedagogische methodes ? Het tweede is het aanvaardingsproces bij de ouders. Dat is een heel tere materie. Ten derde moeten we ook heel omzichtig omspringen met het buitengewoon onderwijs en de knowhow die daarin is opgebouwd.

Ik wil deze opmerkingen nu al ter tafel leggen, zonder de discussie al te willen voeren. Ik beschouw ze als een belangrijke aanvulling bij de vraag van de heer Sannen.

De voorzitter : Minister Baldewijns heeft het woord.

Minister Eddy Baldewijns : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik dank beide sprekers voor hun belangstelling voor deze belangrijke aangelegenheid. Ik meen uit de aanvullingen van de heer Van Nieuwkerke te mogen opmaken dat er nog veel concrete punten aan dit debat kunnen worden toegevoegd. We moeten het debat dus eens ten volle kunnen voeren.

Mijnheer Sannen, het spreekt voor zich dat ik uitvoerig kennis heb genomen van het advies van de VLOR over inclusief beleid. Ik zou op een dergelijke rechtstreekse vraag niet neen durven antwoorden. (*Gelach*)

We hebben ook de aanbevelingen aan het beleid doorgenomen. Zoals het ook met andere adviezen het geval is, zal dit op de agenda blijven van het geregeld overleg tussen de afgevaardigden van de VLOR en mezelf. Dit wijst op de blijvende aandacht hiervoor.

Het advies wordt gezien als een belangrijke intentie- en engagementsverklaring van de verschillende geledingen uit het onderwijsveld, vooral wat betreft de algemene principes. In de tekst worden ook de implicaties in kaart gebracht van deze nieuwe

Baldewijns

visie op onderwijs op micro-, meso- en macroniveau, evenals de essentiële voorwaarden ervoor. We beschikken dus over een goed document. Op die wijze wordt ook een appèl gedaan aan alle betrokkenen om zich te bezinnen over de eigen bijdrage en over de bijdrage die het beleid kan leveren.

Om een inclusief beleid te voeren en het inclusief onderwijs te realiseren, is er nood aan een visie op het onderwijs in zijn geheel. Gelet op de vrijheid van onderwijs, zijn de mogelijkheden van de overheid beperkt. De tekst kan echter zeker worden gehanteerd als instrument voor sensibilisatie in het brede onderwijsveld door diegenen die het advies hebben onderschreven.

Anderzijds blijft het ook een signaal aan het departement en zijn verschillende administraties. De bestaande regelgeving en de toekomstige ontwikkelingen kunnen worden getoetst aan het denkkader, zodat bestaande barrières voor inclusief onderwijs in kaart kunnen worden gebracht en zodat kan worden nagegaan welke maatregelen mogelijk zijn om deze hinderpalen stapsgewijs weg te nemen.

In toepassing van het besluit van de Vlaamse regering van 14 juli 1998 werden op het departement Onderwijs twee projectleiders aangesteld. Eén ervan coördineert en volgt onder andere het inclusief onderwijs vanuit het oogpunt van het onderwijsbeleid en de daaraan gekoppelde concrete maatregelen. Aandacht voor het inclusief onderwijs is expliciet opgenomen in de nieuwe taakomschrijving van de afdelingen Beleidsvoorbereiding en Beleidsevaluatie, die zullen worden opgericht naar aanleiding van de herstructurering van het departement Onderwijs. Dit besluit werd principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering in haar vergadering van 6 oktober 1998.

Ten slotte kan ook worden vermeld dat er reeds een integratie van de wetgeving op het gewoon en het buitengewoon basisonderwijs werd doorgevoerd in het decreet Basisonderwijs van 25 februari 1995. Het voornemen bestaat om scholen te laten doorlichten door gemengde inspectieteams en niet langer door aparte teams voor beide onderwijsvormen. De teams zouden bestaan uit inspecteurs van zowel het gewoon basisonderwijs als het buitengewoon basisonderwijs.

Zoals u ziet, werden reeds enkele concrete stappen gezet om deze problematiek van dichtbij te volgen.

Dit belet niet dat het nog bijzonder zinvol is om hierover een open gesprek te voeren in de commissie. Ik wil bij die gelegenheid ook graag de mensen van de VLOR en de coördinatoren van het departement uitnodigen. De betrokkenheid van het departement voor Onderwijs bij deze materie moet ook in zo een gesprek kunnen worden volgehouden.

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Ik dank de minister voor het duidelijke antwoord ; het beantwoordt voor een stuk aan mijn verwachtingen. Ik ben blij te vernemen dat het departement initiatieven neemt door de inzet van coördinatoren die ook een invloed hebben op het beleidsvoorbereidend werk en dergelijke.

In de VLOR heeft een groep nagedacht over inclusief onderwijs in Vlaanderen. Dat denkwerk kan nog niet worden beëindigd. Er zijn immers nog een hele reeks van problemen. De heer Van Nieuwerkerke sprak bijvoorbeeld over een beperking tot normaal begaafde kinderen. Dat is een vergaande beperking. Inclusief onderwijs zou zeker ook voor andere kinderen mogelijk moeten zijn. We moeten echter wel zoeken naar de grenzen.

In het beleidsvoorbereidend werk is het belangrijk dat het departement en de coördinatoren ook mensen van buiten het departement betrekken bij het denkwerk over hoe het inclusief onderwijs in Vlaanderen verder gestalte kan krijgen, zonder te verzeilen in conflicten tussen believers en non-believers. Misschien gebeurt dat al.

De voorzitter : Minister Baldewijns heeft het woord.

Minister Eddy Baldewijns : Het is niet de bedoeling om vandaag al het debat ten gronde aan te gaan. We kunnen een afspraak maken om hierover in de commissie van gedachten te wisselen.

De heer Sannen heeft het document van de VLOR in zijn bezit. Om iedereen toe te laten het gesprek grondig voor te bereiden zal ik het advies over inclusief onderwijs ter beschikking stellen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Ria Van Den Heuvel tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de evaluatie van het besluit van de Vlaamse regering betreffende het onderwijs aan huis

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van Den Heuvel tot de heer Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de evaluatie van het besluit van de Vlaamse regering betreffende het onderwijs aan huis.

Mevrouw Van Den Heuvel heeft het woord.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, mijn vraag past in mijn bekommernis om het onderwijs aan zieke kinderen in zijn geheel. Ik wil me nu echter beperken tot de problematiek van het tijdelijk onderwijs aan huis.

Het nieuwe decreet op het basisonderwijs geeft elk leerplichtig kind het recht op tijdelijk onderwijs aan huis. Dat recht werd omschreven in de artikelen 34, 35 en 36 van het decreet. Het besluit van de Vlaamse regering betreffende het onderwijs aan huis van 17 juni 1997 specificeert de voorwaarden voor de toepassing.

De formule werd van toepassing op 1 september 1997. Ten vroegste op 29 september 1997 kon het eerste onderwijs aan huis worden verstrekt, omdat een periode van afwezigheid van 28 dagen is vereist. Er zijn nog enkele voorwaarden voor het tijdelijk onderwijs aan huis. De ouders moeten bij de directie een schriftelijke aanvraag met medisch attest indienen. De afstand tussen de school en thuis mag maximum 10 kilometer bedragen, voor het buitengewoon onderwijs 20 kilometer. De vervoersonkosten worden terugbetaald en de twee lesuren moeten binnen de lestijden van de school vallen.

Elke leerkracht wordt verondersteld zonder bijkomende ondersteuning les te kunnen geven aan een ziek kind. Ziekte heeft verschillende vormen en gradaties. Een kind met een gebroken been verschilt hemelsbreed van een kind met kanker. De leerkrachten hebben omkadering nodig, een soort steunpunt waar ze terecht kunnen.

Een tweede knelpunt is de wachttijd van 28 dagen, die trouwens telkens opnieuw begint te lopen. Een kind met een gebroken been moet vier weken wachten op onderwijs aan huis, terwijl het van bij het begin in staat is om les te volgen. Een kind met

kanker mag dan weer niet af en toe een dag naar school als het daartoe in staat is, het moet vier weken wachten. De 28-dagenregel wordt door iedereen als een knelpunt ervaren. Men zou de wachttijd kunnen inkorten of een medisch attest toelaten om aan te geven dat het kind sowieso langer dan vier weken ziek zal zijn.

De voorwaarden vallen in het algemeen nogal zwaar uit. Het decreet op het basisonderwijs erkent de leemte voor zieke kinderen. Die leemte wordt soms ondervangen door vrijwilligersorganisaties, maar dat kan niet het juiste antwoord zijn.

Ik ben benieuwd naar de evaluatie en vooral naar de conclusies die eruit voortvloeiden. Komen de conclusies overeen met mijn knelpunten ? Zult u het onderwijs aan huis bijsturen ? Binnen welke tijdspanne plant u dat ?

De voorzitter : De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck : Mijnheer de minister, toen we het decreet op het basisonderwijs uitwerkten, vonden de meeste leerkrachten het onderwijs aan huis een goede zaak. Er waren alleen twijfels over de concrete invulling. Als alle lestijden in een school opgevuld zijn, hoe realiseert men dan thuisonderwijs voor zieke kinderen ?

De voorzitter : Minister Baldewijns heeft het woord.

Minister Eddy Baldewijns : Mijnheer de voorzitter, collega's, de evaluatie van het tijdelijk onderwijs aan huis, die we bij het opstellen van het decreet op het basisonderwijs beloofd hadden aan de vakbonden en de inrichtende machten, werd door de administratie Basisonderwijs effectief uitgevoerd op het einde van het schooljaar 1997-1998. Tijdens dat schooljaar werd onderwijs aan huis gevraagd voor zestig zieke kinderen. Voor de evaluatie werden alle betrokken partijen bevraagd : de ouders, de directies van de betrokken scholen en de leerkrachten die effectief onderwijs aan huis hebben gegeven.

81,5 percent van de ouders beoordelen het tijdelijk onderwijs positief, 7 percent negatief ; 94 percent van de directies en leerkrachten beoordelen de nieuwe regeling vanuit het oogpunt van het kind positief, 6 percent negatief. Vanuit het aspect 'haalbaarheid voor de school' vond geen enkele directeur het onderwijs aan huis een te grote belasting. Vanuit het aspect 'haalbaarheid voor de leerkracht' vond 5,5 percent van de leerkrachten het een te grote belasting ; 63 percent oordeelt het

Baldewijns

een extra belasting, maar haalbaar ; de overigen vinden het een goede regeling, en een en ander gebeurde vroeger op vrijwillige basis. Al bij al vind ik deze uitspraken en beoordelingen zeer positief.

Op basis van de resultaten van de bevraging komen volgende knelpunten bij alle betrokken partijen naar voren : de wachttijd van 28 dagen wordt als lang ervaren ; twee uur onderwijs aan huis per week wordt als te weinig ervaren ; er is nood aan een versoepeling van de wachttijd voor kinderen die na een eerste periode de school hervatten, maar daarna in hun ziekte hervallen.

Een aanpassing van de regelgeving voor het schooljaar 1998-1999 was om budgettaire redenen niet haalbaar. Gezien het betrekkelijk klein aantal gevallen van het voorbije schooljaar en het feit dat het schoolreglement – waarin het recht op onderwijs van zieke kinderen moet worden opgenomen – slechts op 1 september 1998 verplicht werd bekendgemaakt aan de ouders, zullen de gegevens van het tweede schooljaar een beter beeld geven van de nood aan eventuele aanpassing van de regelgeving. Op basis van de huidige gegevens kunnen we moeilijk beginnen sleutelen aan de regelgeving. We moeten aan het einde van dit schooljaar zeker opnieuw evalueren en eventueel bijschaven.

Ik stel de evaluatie ter beschikking van de commissieleden.

De voorzitter : Reglementair gezien kunnen we zo een verslag niet aan het antwoord toevoegen, maar we zullen het zeker aan alle commissieleden bezorgen.

Mevrouw Van Den Heuvel heeft het woord.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel : Zestig kinderen is toch bijzonder weinig. Heeft men tijdens de evaluatie nagegaan hoe dat komt ? Heeft dat met de communicatie te maken, of zijn er andere oorzaken voor dit kleine aantal kinderen ?

Minister Eddy Baldewijns : Dit beperkte aantal noopt ons om deze gegevens zeer omzichtig te behandelen. Mag ik u vragen om bij het beoordelen van de evaluatie daarmee rekening te houden ? Zestig is inderdaad weinig. De administratie kent alleen deze zestig gevallen. Een verklaring voor dit kleine aantal is misschien het feit dat de hele zaak pas vrij laat is opgestart. Pas dit schooljaar is dit in het schoolreglement opgenomen en kunnen de ouders er echt kennis van nemen.

Wellicht zullen de gegevens voor dit schooljaar van een andere orde zijn. Die cijfers zullen wellicht representatiever zijn. Ze zullen ons toestaan om betere conclusies te trekken, en om eventueel de regelgeving te wijzigen.

De voorzitter : Ik dank de minister voor het ter beschikking stellen van de integrale tekst van de evaluatie. Die tekst zal u worden bezorgd.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de uitbouw van de transnationale universiteit

Vraag om uitleg van de heer Marino Keulen tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over het voorbehoud bij de idee van een transnationale Limburgse universiteit in het tweede rapport-Dillemans betreffende de herstructurering van het Vlaams universitair landschap

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde vragen om uitleg van de heer Sannen tot de heer Baldewijns, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de uitbouw van de transnationale universiteit en van de heer Keulen tot minister Baldewijns, over het voorbehoud bij de idee van een transnationale Limburgse universiteit in het tweede rapport-Dillemans betreffende de herstructurering van het Vlaams universitair landschap.

Deze vragen waren als interpellatieverzoeken ingediend. Ik had over die verzoeken een gunstig advies uitgebracht, maar het Bureau heeft geoordeeld dat dit onderwerp niet van algemeen belang is. Ik zal deze namiddag, tijdens het overleg van de voorzitters, vragen wat er nu precies wordt verstaan onder algemeen belang. Als er nu iets van algemeen belang is, dan lijkt me dat toch wel de herstructurering van het universitaire landschap te zijn. In afwachting krijgt u toch de kans om uw vraag, in de vorm van een vraag om uitleg, te stellen.

De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, u hebt mijn inleiding hier zelf al gegeven. Het gaat inderdaad niet om een Limburgs onderonsje, zoals een collega het hier suggereerde. Het gaat om een belangrijke uitdaging voor het onderwijs in Vlaanderen. In vraagvorm ziet die uitdaging er zo uit : zijn we in staat om een transnationale universiteit in een geïntegreerd Europa tot stand te brengen ?

Het belang van een transnationale universiteit is al voldoende besproken. Ik zal het daar dus niet over hebben. Toch wil ik stellen dat een eventuele samenwerking van het LUC met de universiteit van Maastricht een verrijking zou zijn voor het universitaire onderwijs in Vlaanderen, en van belang is voor de ontwikkeling van een kenniscentrum in Limburg.

De aanleiding van mijn vraag is het tweede opvolgingsrapport van ere-rector Dillemans enerzijds, en mijn interesse voor de opvolging die u geeft aan een motie die het Vlaams Parlement unaniem heeft goedgekeurd. Het tweede opvolgingsrapport van ere-rector Dillemans is nog steeds niet in ons bezit, hoewel we er al meermaals naar hebben gevraagd. Blijkbaar moet het eerst elders worden besproken vooraleer de commissie inzage krijgt.

Het tweede opvolgingsrapport laat blijkbaar weinig ruimte voor de uitbouw van een transnationale universiteit. In het eerste opvolgingsrapport was er daarvoor wél ruimte voorzien. Verder worden in dat rapport zelfs kritische opmerkingen geformuleerd over de samenwerking tussen het LUC en de Technische Universiteit van Eindhoven. Die samenwerking verloopt nochtans vlot, en leidt ertoe dat men gemakkelijker ingenieur toegepaste wetenschappen kan worden. Ik dacht dat dit alleen maar kon worden toegejuicht, in het licht van het feit dat Vlaanderen met een tekort aan universitair opgeleide ingenieurs kampt.

In dat voortgangsrapport wordt ook verwezen naar een mogelijke alliantie tussen het LUC en de KU Leuven. Ik huiver daarvoor. Ik huiver niet voor een geïntegreerde samenwerking tussen het LUC en de Vlaamse universiteiten, maar ik zie geen geldige reden voor een geprivilegieerde samenwerking tussen het LUC en de KU Leuven. De doorstroming van studenten van het LUC naar Antwerpen is minstens even belangrijk als deze naar de KU Leuven.

Verder moet deze formulering als een mogelijke rem op de toekomstige ontwikkeling worden gezien. Het LUC moet koste wat het kost vermijden dat ze de kweekschool wordt van een andere

grote universiteit, zoals dat met de Kulak ten dele het geval is. De uitbouw van een transnationale universiteit beoogt precies de uitbouw van een eigen, Europees gericht kenniscentrum.

Ik heb nog andere problemen met het tweede opvolgingsrapport van ere-rector Dillemans. De heer Dillemans bevindt zich in een enigszins dubbelzinnige positie. Hij was lid van de adviescommissie Vlaanderen-Nederland. We hebben dat advies ontvangen. In dat advies wordt duidelijk gekozen voor de uitbouw van die transnationale universiteit – al wordt er daarin ook verwezen naar de obstakels op die weg. Die optie is daarin duidelijk verwoord ; en als ik het goed voorheb, was dat een unaniem uitgebracht advies. Ik dacht te kunnen veronderstellen dat de ere-rector dit advies zou integreren in zijn visie op de toekomstige ontwikkeling van het Vlaams universitair landschap. Tot mijn grote verbazing gebeurt dat, afgaande op de berichtgeving over het tweede opvolgingsrapport van ere-rector Dillemans, niet.

Het eerste opvolgingsrapport van ere-rector Dillemans was duidelijk. Ik was niet de enige die dat zei ; ook de vorige minister van Onderwijs heeft dat gezegd. Hij verklaarde : ‘De commissie formuleert zoals verwacht inderdaad het eindperspectief van de samenwerking tussen de twee Limburgse universiteiten en de uiteindelijke fusie in een transnationale instelling. Verregaande samenwerking tot uiteindelijke eenwording worden door de commissie uitdrukkelijk als erg positief voor de regionale ontwikkeling gezien. De transnationale universiteit zou volgens de commissie aan beide zijden best een publiekrechtelijke erkenning krijgen. Beide landen dienen daartoe een internationaal verdrag te sluiten dat de oprichting van transnationale instellingen mogelijk maakt.’

Mijn interpretatie van het advies van de commissie, maar ook de interpretatie van uw voorganger is duidelijk : die transnationale universiteit is een na te streven doel. Ook de motie van het Vlaams Parlement is duidelijk. De volksvertegenwoordigers zijn unaniem voorstander van de totstandkoming van een transnationale universiteit. In die motie werd verder gesteld dat daartoe een stappenplan moet worden uitgewerkt. Dit is een taak van de regering. De commissie heeft het ook over zo een plan. De twee universiteiten moeten daaraan meewerken. Die universiteiten doen wat ze kunnen. Binnen de grenzen van wat juridisch mogelijk is, werken ze al samen.

In die zin begrijp ik de opmerking van de minister over de biomedische wetenschappen niet. Ik denk

Sannen

dat de uitbouw van de biomedische wetenschappen in het kader van een geïntegreerde interuniversitaire samenwerking tussen de universiteit van Maastricht en het LUC moet worden bekeken. Dat kan er een belangrijk onderdeel van uitmaken.

Verder moeten we het ook eens hebben over de vraag wat nu de rol van de overheid is in de sturing en stroomlijning van het onderwijsaanbod, ook op het universitaire niveau. De overheid moet terzake een belangrijke rol vervullen. De erector maakt daartoe opvolgingsrapporten. De rol van de overheid bestaat vooral uit het garanderen van de kwaliteit. Te kleine instellingen met een te beperkte opleiding kunnen afbreuk doen aan die kwaliteit: daarmee ben ik het eens. Waarschijnlijk heeft de overheid ook de taak te waken over het perspectief van de opleidingen, maar anderzijds moeten we er ook voor zorgen dat we de dynamiek die eigen is aan universiteiten en hogescholen laten bestaan.

Ik zou het jammer vinden mocht de overheid voortdurend bepalen wat er zoal mag worden aangeboden op het vlak van het hoger onderwijs. Heel wat hogescholen, zoals mijn voormalige school, het Hoger Instituut der Kempen, hadden nooit die dynamiek kunnen ontwikkelen als die niet uit henzelf was gekomen en ze zich voortdurend hadden gericht op officiële adviescommissies en stellingen van het departement en het kabinet. De minister pleit voor een stuurgroep. Ik weet natuurlijk niet hoever hij hiermee wil gaan, maar we moeten er ons voor hoeden de eigen dynamiek van instellingen te blokkeren. Die zijn immers soms beter in staat om op onderwijskundig vlak tegemoet te komen aan nieuwe ontwikkelingen en behoeften. Dit soort commissies zijn echter meestal corporatistisch en vaak behoudsgezind.

Mijnheer de minister, onze motie verklaarde duidelijk dat ook u, als vertegenwoordiger van de overheid, een rol had in het opstellen van tussentijdse stappen om bepaalde ontwikkelingen mogelijk te maken. In dat kader wil ik even blijven stilstaan bij het onderwijsaanbod en de uitspraken terzake van uw voorganger. Die zei: 'Het heikele punt betreft natuurlijk het onderwijsaanbod. Maar dit betekent niet dat Limburg moet wachten tot we in Vlaanderen volledig rond zijn met het optimaliseringsproces. De optimalisering van het aanbod is door mij expliciet gedefinieerd als een proces dat een zekere looptijd vergt. De opdracht van mijn commissaris, Dillemans, loopt dan ook over vijf jaren, en het zal moeilijk de bedoeling zijn de Limburgse dynamiek gedurende vijf jaar stil te leggen.'

Dat is een belangrijke uitspraak van de minister. Als deze universiteiten aan verdere integratie werken, zullen ze hun onderwijsaanbod op elkaar moeten afstemmen. Ze zullen enigszins complementair moeten zijn, maar ook een wederzijds voordeel moeten opleveren voor elkaar. Ik begrijp dat de economische departementen meer geïntegreerd zullen moeten samenwerken. Overlappen moeten worden vermeden, maar de noodzaak van de uitbouw van de licenties Wetenschappen lijkt me essentieel in het kader van de uitbouw van een volwaardige transnationale universiteit.

Mijnheer de minister, ik hoop derhalve dat u reeds bezig bent met het stappenplan waartoe u de opdracht hebt gegeven, dat naast het onderwijsaanbod ook heel wat andere dingen moet omvatten. Wat dat laatste betreft denk ik bijvoorbeeld aan het overwinnen van juridische drempels. In het advies van de commissie wordt dat duidelijk aangegeven – denken we bijvoorbeeld ook aan de bi-diplomering enzovoort.

Mijnheer de minister, welke maatregelen en initiatieven heeft de regering reeds genomen sinds de goedkeuring van de motie om de transnationale universiteit mogelijk te maken? Is het concrete stappenplan daartoe reeds af? Wanneer kunnen we dit verwachten?

De voorzitter: De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, het is niet zo gemakkelijk om na de heer Sannen een vraag te stellen over hetzelfde onderwerp. Hij heeft immers de meeste elementen van mijn betoog reeds aangehaald.

De voorzitter: U hebt het in Keulen horen donderen, met andere woorden.

De heer Marino Keulen: Inderdaad, dat gevoel overviel me, maar uit mijn mond klonk dat helemaal subjectief.

Het nieuws over de inhoud van het tweede rapport-Dillemans, vooral dan het gedeelte over de transnationale universiteit, werd zeker niet positief onthaald in Limburg – en dan druk ik me eufemistisch uit. De erector had onder meer bedenkingen bij de kwaliteit van de samenwerking en van de opleidingen verstrekt aan de Technische Universiteit Eindhoven. In Limburg dicht men de erector terzake een zekere protectionistische reflex toe. Deze versterkte dat gevoel nog met zijn pleidooi voor een geprivilegieerde relatie tussen

Keulen

Leuven en Diepenbeek. Dat lijkt me een uiting van het dwangmatige streven van Leuven om de grootste te kunnen blijven en dus de instroom vanuit Limburg veilig te stellen. Dit alles creëert een klimaat dat afbreuk doet aan dit debat in zijn geheel.

Anderzijds blijkt onloochenbaar uit het verleden dat de samenwerking tussen Diepenbeek en Maastricht een positieve ervaring was. Het Nederlandse verzoek om die samenwerking te versterken, niet alleen met betrekking tot de faculteit Wetenschappen maar ook op andere vlakken, liegt er niet om. Men merkt trouwens een duidelijke stroom in beide richtingen tussen Maastricht en Diepenbeek en hun respectieve provincies. Er is dus een vraag om deze contacten intenser te maken en er zijn inderdaad positieve ervaringen, maar deze worden deels afgeremd. Los van de lokale implicaties moet men toch toegeven dat universiteiten sowieso centra dienen te zijn waar universeel moet worden gedacht. Daarom lijkt dit alles me enigszins vreemd. Vlaanderen kan een pioniersrol vervullen inzake de grensoverschrijdende samenwerking tussen universiteiten. Men heeft vaak de mond vol over het Europa van de regio's. Welnu, Vlaanderen kan dit mee helpen verwezenlijken en op dat vlak een voorbeeldfunctie vervullen tegenover andere regio's.

Ik zal het verhaal van de motie, de inhoud van het eerste rapport-Dillemans, de ondertussen terzake in het parlement gestelde vragen en de opmerkingen van de voorganger van de minister hier niet herhalen. Toch moet ik er even op wijzen dat minister Van den Bossche positief aankeek tegen de transnationale interuniversitaire samenwerking. Verder sluit ik me aan bij de vragen van de heer Sannen.

Toch heb ik nog bijkomende vragen, mijnheer de minister. Hebben u of uw medewerkers nog contacten gehad met de Nederlandse onderwijsminister en de respectievelijke academische overheden? Heeft men over deze problematiek nog een discussie gehad in de schoot van de VLIR? Zo ja, wat was dan de positie van de VLIR terzake? Is de minister van plan de conclusies van de heer Dillemans nog in deze zittingsperiode ter uitvoering voor te leggen, in de vorm van een ontwerp van decreet?

De voorzitter : De heer Sarens heeft het woord.

De heer Freddy Sarens : Ik wil kort ingaan op deze twee vragen. Ten eerste is het zo dat het universi-

taire landschap sterk in beweging is. Dat is ooit anders geweest. Gelukkig wordt tegenwoordig wel ingegaan op de vragen die vandaag rijzen. Ten tweede stel ik vast dat verschillende universiteiten met dezelfde of gelijkaardige vragen worstelen. Deze vragen zijn terecht. Zo vraagt men een onderlinge afstemming en een afstemming op de Europese partners, meestal in de grensgebieden. Ik stel dat fenomeen vast in Kortrijk, Antwerpen, Brussel en Leuven. Dit zijn verantwoorde vragen over uitbreiding en grensoverschrijdende initiatieven. Ik vrees echter dat we zullen terechtkomen in provincialisme en particularisme als we geval per geval bekijken. We moeten ons daarvoor hoeden.

De opdracht van de heer Dillemans moet blijven : een algemene visie voor Vlaanderen te ontwikkelen, geïntegreerd in een visie voor Europa. Daarin kunnen grensoverschrijdende initiatieven passen. Ze afzonderlijk bekijken zet ons op het verkeerde spoor. We pleiten voor een grondige aanpak. Dat zal tijd vergen, maar dat betekent niet dat men het voor zich uit kan blijven schuiven.

We moeten tot een definitief rapport en een beleidsvisie voor de toekomst komen. Deze visie moet dynamisch en open zijn, waarin evolutie mogelijk is. We moeten echter rekening houden met het Europees gegeven. Het subsidiariteitsprincipe is daarbij van essentieel belang. Wat kan er op hoger niveau worden beslist en wat is onze rol daarin?

De voorzitter : Na ons gesprek met erector Dillemans over het eerste rapport hadden we de afspraak om nog eens een gesprek te voeren als het tweede rapport verscheen. Onze commissie kan hierbij een volwaardige gesprekspartner zijn. Uw voorganger, mijnheer de minister, had daartoe zijn toestemming gegeven. Ik neem aan dat u daar ook geen bezwaar tegen hebt. Volgende week krijgen we het rapport officieel toegestuurd. Ik hoop dan dat we op korte termijn met erector Dillemans aan tafel kunnen zitten.

Minister Baldewijns heeft het woord.

Minister Eddy Baldewijns : Mijnheer de voorzitter, ik wil eerst reageren op wat u hebt gezegd. In de loop van volgende week zal het rapport inderdaad worden verstuurd. Ik steun uiteraard uw vraag om hier een gesprek met de heer Dillemans te hebben. In een vraag om uitleg vorige week heb ik gesteld dat dat misschien wat voorbarig was. Ik heb deze bekommernis geuit omdat ik graag vooraf een gesprek wil hebben met de rectoren en de administratie. Ik hoop dat dit gesprek de eerstvolgende

Baldewijns

dagen of weken zal plaatsvinden. Niets belet ons dan om dit verder in deze commissie te behandelen.

Vooraleer in te gaan op de concrete vragen van de leden, wil ik enkele algemene bedenkingen maken. Ten eerste wil ik beklemtonen dat ik de houding van voormalig minister Van den Bossche ten overstaan van de transnationale universiteit bijtreed en wil aanhouden.

Ten tweede zou het nuttig zijn om ons te beraden over de precieze definities die we toekennen aan bepaalde begrippen. Als we het hebben over het universele karakter van een universiteit, moeten we weten wat we daar precies mee bedoelen.

Ten derde moeten we omzichtig omspringen met ideeën, zoals het corporatistisch optreden van de ene of de andere. We kunnen ons de vraag stellen of een erkenningscommissie corporatistischer is dan een universiteit. Ik laat dat in het midden. Ik nodig u wel uit om daar over na te denken. We moeten evenwichten vinden. Dat is de grote uitdaging.

De uiteenzettingen van de heer Sannen, Keulen en Sarens over het schetsen van de problematiek, het aanreiken van oplossingen en de vraag over het nut van transnationale samenwerkingsverbanden onderschrijf ik in grote mate.

Er was een akkoord over de inhoud van het tweede alternatief van tekst die de beide ministers van Onderwijs uit Vlaanderen en Nederland kunnen ondertekenen. De kern van de zaak was dat de uitbreiding van het studietoelaat in het LUC het voorwerp moet uitmaken van een algemene strategie en procedure via de nog op te richten erkenningscommissie, net zoals men in Nederland de ACO het dossier zal moeten laten beoordelen.

Ik was me ervan bewust dat het LUC niet bij de pakken zou blijven zitten en wellicht initiatieven zou nemen om bijvoorbeeld de tandheelkunde te ruilen voor biomedische wetenschappen. Ik zeg niet dat deze ruiloperatie niet kan, maar ik blijf ervoor pleiten dergelijke operaties met de nodige voorzichtigheid aan te pakken. Men kan voor iets pleiten maar men moet goed weten wat het meeste doorweegt in de balans : het pleidooi pro of de afkeer voor wat men wil afstoten.

We moeten ons ook bezinnen over het mechanisme van de ruiloperaties. Kunnen we daarmee

het onderwijsaanbod op universitair niveau echt optimaliseren ? Ik wil niet dat onze universiteiten paniekvoetbal spelen en dingen opgeven waarvan ze op termijn spijt kunnen hebben. Ik pleit er dus voor voorzichtig om te springen met initiatieven en een oordeelkundige afweging te maken. Zo kom ik bijna terecht in een pleidooi voor de oprichting van een erkenningscommissie. Ik heb gezegd dat we de definitie en de invulling van de dingen eens goed moeten bekijken. Een erkenningscommissie zou een redelijker rol kunnen spelen en op lange termijn een afdoender resultaat voor onze universiteiten kunnen opleveren. Het doel is een kwalitatief hoogstaand onderwijs aan de universiteiten, waar ook in Vlaanderen.

De problematiek van deze ruiloperatie bevestigt nog eens dat de beslissing in de huidige omstandigheden volledig afhangt van het LUC zelf. Correctheid gebied me echter mijn mening bekend te maken.

Het nieuws van het Nederlandse front was naar mijn aanvoelen niet altijd duidelijk. Het is mogelijk dat de nieuwe minister van Onderwijs zich ook in Nederland aan het inwerken is. Ik, en wellicht ook u, hebben daar begrip voor, maar ik heb er ook een bedenking bij. Het zou kunnen dat de universiteit van Maastricht enkel een inspanning wil leveren voor de faculteit economie als aan Vlaamse zijde een opening wordt gemaakt voor meer capaciteit in de wetenschappen. Dat zal u niet verrassen.

Het tweede rapport Dillemans is voorlopig een intern document voor de rectoren. (*Gelach*)

Inmiddels heeft een belangrijke krant er wel de hand op weten te leggen. De commissieleden waren niet bepaald gelukkig dat zij het niet mochten ontvangen. Ik wil u echter geruststellen dat het rapport u eerstdaags zal toekomen. In deze fase lijkt het me nuttiger het rapport ter beschikking te stellen, vooral naar aanleiding van allerlei bedenkingen, vragen en opinies. Zo kan iedereen zelf kennis nemen van de inhoud.

Ik verzeker u dat er in geen van de rapporten van de heer Dillemans sprake is van een blokkering van het LUC, noch van verzet tegen een transnationale aanpak. We moeten elk rapport op zijn precieze plaats situeren. Het zijn jaarlijkse voortgangsrapporten en het is best mogelijk dat in een tweede rapport bepaalde elementen nauwelijks nog aan bod komen, en andere verder worden uitgediept. Dat is eigen aan de opdracht van de heer Dillemans.

Baldewijns

Niet alle onderdelen van de vragen kunnen volledig worden beantwoord, maar het belangrijkste signaal is dat de conclusies van de bijzondere commissie kunnen worden bijgetreden, in het bijzonder het stappenplan. Anderzijds is het nuttig de kwestie nog eens grondig te overleggen met de rectoren. Dit conclaaf, dat voor het eind van het jaar moet plaatsvinden, moet immers de grondslag vormen voor het verdere beleid. Hoewel zeker zal worden gestreefd naar een consensus, mogen we niet uitsluiten dat de politieke overheid ten slotte ook haar verantwoordelijkheid opneemt en bepaalde knopen doorhakt. Ik kom daarmee tegemoet aan een vraag van de heer Sarens.

Ik wil ook nog ingaan op de punctuele vragen van de heren Keulen en Sannen. Ik heb al geantwoord op de vraag of ik de berichtgeving in de pers kan bevestigen, maar ik ga er toch nog even op in. Zowel in zijn tweede voortgangsrapport als in zijn toespraak bij de opening van het academiejaar aan de Technische Universiteit Eindhoven, zegt de heer Dillemans dat hij zich inzake de kwestie van de samenwerking tussen het LUC en de UM onthoudt van verdere commentaar en dat hij daarover discreet wil blijven. Op geen enkele plaats in zijn rapport formuleert hij echter fundamentele bezwaren tegen de samenwerking tussen het LUC en de UM.

De Nederlands-Vlaamse Commissie, waarvan de heer Dillemans co-voorzitter was, heeft unaniem de negen aanbevelingen onderschreven, die de richting schetsen om te komen tot een transnationale universiteit. In zijn rapport schrijft Dillemans zelfs dat een integratie van het LUC en de UM ideaal zou zijn voor het LUC. Zo kan het zich in een geest van complementariteit profileren met de opleiding tot handelsingenieur, die de UM niet heeft.

Hij zegt wel dat de regeling die kandidaten natuurkunde van het LUC toegang verleent tot de befaamde ingenieursstudie aan de Technische Universiteit Eindhoven, haaks staat op zijn persoonlijke mening dat een overgang van kandidaten wetenschappen naar ingenieursstudie in het algemeen erg moeilijk, zo niet onmogelijk, is. Iemand met ervaring en kennis op het terrein mag daarover een persoonlijke mening hebben.

Ik concludeer dat de berichtgeving in de pers geen grond vindt in het tweede voortgangsrapport van de heer Dillemans. Het is evenwel het best dat de leden zelf bij lectuur van dit rapport oordelen over deze conclusie.

De tweede vraag was of ik de mening van de heer Dillemans hierover deel. Vandaag is duidelijk aangetoond dat de aanbevelingen van de heer Dillemans over de samenwerking tussen het LUC en de UM niet afwijken van de conclusies die de Nederlands-Vlaamse Commissie heeft getrokken in haar rapport, en die dus ook door de heer Dillemans werden onderschreven. Ik heb in het begin al gezegd en ik wil nogmaals onderstrepen dat ik duidelijk de visie van mijn voorganger, de heer Van den Bossche, op de transnationale samenwerking onderschrijf.

Een vierde vraag betrof de contacten die zouden zijn gelegd tussen de ambtenaren van de beide departementen van onderwijs in Vlaanderen en Nederland. Ze hebben een concept uitgeschreven voor een gezamenlijke reactie van de beide ministers. Daarin werd een stappenplan geschetst, zoals werd gevraagd in de motie van het Vlaams Parlement. Het is mijn bedoeling om het voorliggende concept in overleg met mijn Nederlandse collega af te werken. Daarin wens ik wel de eventuele conclusies te betrekken van het intern overleg met de rectoren in Vlaanderen, het zogenaamde conclaaf. Het heeft geen zin een samenwerkingsverband te ondertekenen en daarna vast te stellen dat men in Vlaanderen een andere visie heeft.

Een volgende vraag luidde of de VLIR zich inmiddels opnieuw heeft gebogen over deze kwestie. De VLIR heeft zich in het recente verleden niet meer specifiek beraden over deze aangelegenheid, maar er is wel een gesprek gepland in de eerstvolgende weken.

De heer Keulen vroeg of ik van plan ben om de conclusies van de erector nog tijdens deze regeringsperiode te implementeren in een ontwerp van decreet. De besluiten van het overleg met de rectoren over het eerste voorstel wil ik uitvoeren. Waar nodig zal ik regelgevende teksten schrijven en voorleggen aan de regering en het parlement. Wanneer men over bepaalde onderdelen tot een consensus kan komen via de bemiddelingspoging van de heer Dillemans, zullen we natuurlijk niet nalaten om daarop in te gaan. Laat ons niet vooruitlopen op het tweede rapport zonder er eerst intern over te praten.

De heer Sannen maakt zich zorgen over de technische aspecten in verband met de samenwerking LUC-UM. Ik onderschrijf zijn bezorgdheid. Ik zal in samenspraak met mijn Nederlandse collega de nodige technische werkgroepen oprichten om dit uit te klaren. Dat mag ons er niet van weerhouden

Baldewijns

om onze principiële standpunten verder te bepalen.

Ik hoop op de belangrijkste vragen een antwoord te hebben gegeven. Laten we de zaken ernstig en rustig onderzoeken en intussen streven naar ons basisdoelstelling : een redelijk, geoptimaliseerd, eerlijk verdeeld, universitair aanbod.

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Bij het betoog van de heer Sarens kreeg ik de indruk dat de idee van de transnationale universiteit dreigt te verdrinken in het grote debat over de optimalisering van het Vlaams onderwijs.

We spreken niet alleen over het aanbod, op dat punt ben ik het met de heer Sarens en met de minister eens. We moeten het aanbod en de aanbodsuitbreiding binnen het hele onderwijslandschap bekijken. Een transnationale universiteit is volgens mij echter iets heel anders dan de samenwerkingsverbanden die overal worden opgezet. Met de transnationale universiteit spreekt men over één instelling terwijl de samenwerkingsverbanden het aanbod van alle instellingen willen optimaliseren. Men mag de twee niet mengen.

Ik ben blij dat minister Baldewijns net als zijn voorganger kiest voor het principe van die ene universiteit, zich bewust is van het algemene kader en beseft dat we een stappenplan nodig hebben. Wanneer kunnen we dit laatste trouwens verwachten ? Het zou mooi zijn als we nu al zouden weten wanneer wat zal gebeuren. Dat geeft duidelijkheid en perspectief.

Ik onderschrijf gedeeltelijk de bekommernis van de minister dat men bepaalde afdelingen niet te vlug moet afstoten om ze door iets anders te kunnen invullen. We zagen dat trouwens al gebeuren in de kinehogescholen die bepaalde afdelingen wilden inruilen tegen iets anders zonder of met weinig wetenschappelijke voorstudie. Dat kan uiteraard niet.

Het gezonde spanningsveld tussen dynamiek en initiatief van de universiteiten en de wil van de overheid mag rustig blijven bestaan. Een

erkenningscommissie dreigt die dynamiek te beperken. Zou het mogelijk zijn via een erkenningscommissie een rock-pop-cultuurafdeling te organiseren ? In Nederland bestaat die opleiding. We moeten nieuwe, frisse ideeën toch een kans blijven geven ?

De voorzitter : De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen : Ik wil ook graag zicht krijgen op het stappenplan. Ik onthoud verder dat we het nieuwe ontwerp van decreet niet tijdens deze regeringsperiode mogen verwachten.

Minister Eddy Baldewijns : Ik veronderstel dat verschillende commissieleden het met me eens zullen zijn dat we in de eerste plaats moeten uitmaken of een nieuw decreet wel nodig is. Hetgeen we absoluut nodig hebben als instrument kunnen we gerust inschrijven in een genummerd decreet dat nog ter tafel ligt. Er komt dus misschien wel nog decreetgevend werk.

Het spreekt vanzelf dat we de idee van het stappenplan moeten aanhouden. Vóór we tot een officieel stappenplan kunnen komen, is er overleg met de rectoren nodig. Aangezien we ook samenwerken met Nederlandse collega's zullen ook zij hun zeg mogen doen. Ik kan u dus geen stappenplan voorleggen, noch iets voorspellen.

De rock-pop-cultuur spreekt me ten zeerste aan. In Nederland is dat geen opleiding, maar een vak. Ik vraag me af hoe en waar dat moet gebeuren. Moet dat aan een universiteit worden gedoceerd, en zo ja, aan welke universiteit ? Of moet dat aan de erkenningscommissie worden toevertrouwd ? Ik begrijp en deel de bekommernis van de heer Sannen. De vraag is : hoe moeten we een evenwicht bereiken tussen datgene wat een universiteit als een absolute noodzaak beschouwt, en datgene wat de maatschappij als prioriteiten beschouwt. Een rijpe reflectie daarover zal misschien tot een oplossing leiden.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 11.38 uur.*